

„ZEBEGÉNY”, MÁR A NÉV ÍZE

gazdag, kiváló úti célnak
túnt, mára családi zarándokhelyünk, nógrádi
lévén, a dunának ez a partja (önkényesen), nógrád,
legkedvesebb váram pedig a mondákból, a túl-
oldalról ügyelő visegrád.

legkedvesebb fürdőhelyem a szomszédos
lepence lenne. „privatizálta” valami csóka. a közös strandot
lezárta, így a duna-kanyar látványában mindenkinek
nem lehet fürödni, ez annyira
dühít, hogy ide írtam, pedig zebegényhez nincs
köze, csak egyazon táj.

az első zebegényi utunkon (már harmincöt után)
lett nekem táj. (táj mint olyan,
vagy táj egyáltalán,
tájság) addig nem voltam külön,
mintha nem is lettek volna, voltam
bennük (kamasz- és fiatalkori kirándulások),
tetszettek vidékek, vagy kevésbé tetszettek.

biztosan kellett a halál: hogy egy világ
leváljon, egy ember, aztán egy másik, aztán
már bármikor bármi, terek
gyerekei, szokott utak, kutak, kurva kis
intézmények, öreg posták, a tápos.

a duna marad. és a dombok.

és a név, kecske, birka,
brekeg a hegy, vinné a víz, színén
villant jegenyék.

HOGYNE, MODELLEKKEL gondolom el,

az első mozdulattal megkapaszkodsz, előrevetsz
egy mondatot, kezdeményt, a karod
lendül egy sziklarés felé, s húzod
magad, ha húzhatod (jobbkezes
vagyok), a bal kéz szinte egyszerre indul a bal lábbal,
valami kiszögellésnek,
s ha megragad,

ez az első három sor,

s kezdődik az út. sort sorra,
alá, fölé, mellé tapogatva,
a talapzatról kitűzőtt pillantást
elfeledve (elfeledve?, nem ez a jó szó)
újságíróskodván, idő után belőtte
az ember a flekket,
mintha a tarkójából lett volna
előrevetítve a cél (tudósítás, interjú, riport,
s egyúttal, hogy mennyi leütés/karakter lehet).

mászás közben (ez jó szó, *mászol*,
mint egy hernyó,
alá, fölé, mellé tapogatva) nem felede
a szirtet, ahonnan sosem láttál,
csak mindig másnál, ami eléd nyílik, az
jó, ha az orrodig. (mellékesnek tűnhet, de a szaglás
és a hallás veszteségét nagyobb veszteségnek
gondolom a látásnál, ami persze nagyképű
és etikai háttérből világított belátás – hallani a fals
hangot, szagolni a bűnt –, a látás semleges, viszont
folyton tolakszik.) és nem feledheted az eddigi
utat, figyelemmel kísér, ha elakadsz, van
valami hited: visszaolvasol, s egyszer csak
egy arasszal továbbjutsz.

aztán felérsz. talán
egy pillanatig szép, és kezdődik

vissza. a sokkal nehezebb
(kell is két, három nap, hogy mintha akármi kis
szösszenetet, mégiscsak
előveszed), történt-e valami.

s hogy nem voltál-e szupermen, aki egy vadabb
ívet pókfonállal lendült túl. farral (*nagyobbat
szart, mint a lyuka*) kell visszajutni a talapzathoz.

ha fentől is
bejárható, indulni

vissza, s vissza újra, és újra
vissza, és újra, újra, közben
kis örömök: egy-egy szokatlan
kombináció, veszélyes, de gazdag
mozdulat. idő után a torkodig unod. kifakul,

mint az izgalmas ruhák. vagy mondjuk, ingázol,
autóban, buszon, és seggedbe nyilall a kínos
unalom, „pedig itt táj volt, tavaszi táj”.

ezek már más modellek.
hát, magában minden modell sovány,
leírni olyasmit, ami a *vers*.